

ADOPTION OG SAMFUND

LANDSFORENINGEN AF ADOPTANTER

ARGANG 2, JUNI 1978, NR. 4

BESTYRELSEN

Formand:

Læge Leif Ipsen,
Lindendborgvej 87, 9200 Aalborg SV.
Tlf. (08) 18 29 90.

Næstformand:

Konsulent Erik Heine Nyfeldt
Venedigvej 11, 2300 København S.
Tlf. (01) 58 29 97.
Sommer: Valhallavej 13, Drysselbjerg, 4200 Slagelse.
Tlf. (03) 55 82 36.

Kasserør:

Assurandør Benth Reno Larsen
Møgelbjergvej 74, 9310 Vodskov.
Tlf. (08) 29 40 92.

Redaktør:

Socialrådgiver Gerda Skovmand Madsen
Ndr. Ringvej 9, 8850 Bjerringbro.
Tlf. (06) 68 27 61.

Sagsbehandler:

Læge Douglas Henderson
Tidselbakken 40, 9310 Vodskov.
Tlf. (08) 29 39 29.
Socialrådgiver Elisabeth Pedersen
Fenrisvej 65, 8210 Aarhus.
Tlf. (06) 15 12 16.
Cand.scient. Poul Skov Christensen
Egevangen 48, 8310 Tranbjerg.
Tlf. (06) 29 31 09.

Suppleanter:

Højskolelærer Asbjørn Bjerre
Herning Højskole, 7400 Herning.
Tlf. (07) 22 32 92.
Ingeniør Steen Pedersen
Vibeengen 18, 8541 Skødstrup.
Tlf. (06) 99 17 85.

LOKALFORENINGER.

Aarhus Amt:

Poul Gudberg
Sankelmarksvej 40, 8600 Silkeborg.
Tlf. (06) 82 99 00.

Fyns Amt:

Ole Dyrvig
Egernvænget 43, 5800 Nyborg.
Tlf. (09) 31 44 38.

Københavns Amt og Roskilde Amt:

Københavns kommune, Frederiksberg kommune og Bornholms Amt:
Eva Frandsen
Ellemosevej 19, 2900 Hellerup.
Tlf. (01) 67 05 41.

Vestsjællands Amt og Storstrøms Amt:

Arnt Strynø
Fælledvej 12, Rønnebæk, 4700 Næstved.
Tlf. (03) 72 78 48.

Frederiksborg Amt:

Jens Rasmussen
Helsingørvej 7, 3480 Fredensborg.
Tlf. (03) 28 36 08.

Viborg Amt:

Jenny Christensen
Syrenvej 3, 7755 Bødsted.
Tlf. (07) 94 53 45.

Nordjyllands Amt:

Sven Bengtson
Bakkegårdsvej 59, 9830 Tårs.
Tlf. (08) 96 15 49.

Sønderjylland og Ribe Amt:

J.A. Simonsen
Kløvervej 1, 6500 Vojens.
Tlf. (04) 54 21 42.

Adoption og Samfund

Adr.: Ndr. Ringvej 9, 8850 Bjerringbro.
Redaktion: Eva Olesen, Elisabeth Pedersen.
Ansvarsh. redaktør: Gerda Skovmand Madsen.

Vi kan denne gang fortælle lidt om situationen, når man skal adoptere et indisk barn. Det skyldes, at vi har haft lejlighed til at interviewe Colleen og Bertram Sheno fra Bombay, som nogle af læserne måske tidligere har stiftet bekendtskab med, idet de medvirkede i fjernsynsudsendelsen om adoption i efteråret 1972.

Vi må jo nok erkende, at antallet af børn til Danmark bliver mindre, når vi stiller så strenge krav, at de udenlandske myndigheder ikke kan opfylde dem uden fare for de implicerede børns liv. Det er naturligt, at de så foretrækker samarbejdet med de lande, hvis regler er afpasset efter børnenes behov.

Konsekvensen af den svigtende interesse for at formidle børn til Danmark, fører så igen til, at de danske myndigheder må erklære, at antallet af børn til adoption er faldende og kravene til adoptanterne derfor må skærpes, væsentligst for at begrænse antallet af ansøgere. Om dette så er en begrænsning, der kommer børnene til gode er en anden sag. Hvilke mennesker vælger man som egnede adoptivforældre, i hvor høj grad er dette ikke farvet af sagsbehandlerens egne oplevelser og erfaringer og forestillinger om, hvordan en god mor og far er.

Men hvorledes løser vi det problem? Vi har i tidligere numre af ADOPTION og SAMFUND koncentreret os om problematikken omkring adoption af større børn for herved at henvise til grupper af børn, der trænger. Samtidig gjorde vi opmærksom på den risiko, der kan være ved at adoptere et større barn. Ikke alle kan tilpasse sig, men langt de fleste er i stand til det.

Ønsker vi at øge antallet af børn til Danmark, må vi også være villige til at ændre vore ønsker med hensyn til børnenes alder ved ankomsttidspunktet. Vi må så også kunne stille rådgivning i udsigt, hvis der viser sig at være problemer.

Vi var i sidste nummer af ADOPTION og SAMFUND inde på, om adoption altid var det rigtige. Det er også en måde at anskue tingene på. Og endelig den tredje mulighed, som vi her kan fremlægge som en mulighed: Forsøg på at ændre praksis med hensyn til de lægelige bestemmelser og krav ved godkendelse af børn til adoption.

Vil vi være med i adoptionsarbejdet, må vi også tage konsekvensen af vore handlinger, og ligesom der er risiko ved at føde sine børn, må man nok også indstille sig på, at der kan være risiko ved at adoptere. Vil man ikke tage den risiko, må det igen være overvejelse værd, om man så skal adoptere.

RÉD.

**Mindeord over Lizzie Petersen,
født 09.09.1928 - død 29.04.1978.**

Lizzie Petersen har alle dage været uhyre stærkt interesseret i adoptionsarbejde og i arbejdet med tyske ferieborn. I mere end 20 år har hun været mere end aktiv, det er derfor med stor sorg vi har modtaget meddelelsen om hendes bortgang.

Lizzie Petersen har lige til sin død været Tyttes "forlængede arm" på denne side af bælteerne, og har desuden formået i to perioder at være medlem i Glemte Børns bestyrelse. På grund af svigtende helbred udtrådte hun for to år siden, men mente for et år siden at kunne indtræde i lokalforeningen for ADOPTION og SAMFUND (landsforeningen af adoptanter), som formand for København og Frederiksberg Kommuner samt Bornholms Amt, hvor hun også nåede at gøre sit navn gældende.

Lizzie Petersen har i alle disse år været et uhyre selvpofrende menneske, som ingen er gået forgæves til. Og det er ikke få myndigheder, som har fået hendes bidske tunge at mærke, som oftest med et for adoptionsagen positivt resultat.

Vor medfølelse samler sig om hendes efterladte - især børn og børnebørn samt de ferieborn, som ikke mere skal møde hendes glade sind på Københavns Hovedbanegård.

Æret være hendes minde!

Erik Heine Nyfeldt

Fra Lokalforeningerne:

Nordjyllands Lokalforening:

Åbent Hus på Hjørring Seminariums ejendom

"LUNKEN", Pejhedeskov, v. Kirkholt
den 24.6. - 25.6.1978

Se nærmere Vendsyssel Tidende og Aalborg Stiftstidende den 18.6. og 23.6.

Venlig hilsen
Nordjyllands Lokalforening

DEN DANSKE BANGLADESHFORENING

arrangerer:

BØRNEKOMSAMMEN, søndag den 6. august kl. 13.00 i Legoland, Billund. Mødested udenfor indgangen (grupperabat).

Program: Madkurv, almindelig adspredelse, etc. Oplysninger hos Tytte Botfeldt eller Jørgen Simonsen, Kløvervej 1, 6500 Vojens, tlf. 04 - 54 21 42, som også modtager tilmelding.

Til børnearrangementer er alle børn i alle aldre velkomne.

BESØG FRA INDIEN.

Colleen og Bertram Shenoj, advokater ved Højesteret i Bombay, var på besøg i Århus i maj måned. De har i årevis medvirket ved talrige adoptioner fra Indien til Sverige, Norge, Holland, Belgien, Frankrig, Italien og Danmark.

Vi benyttede lejligheden til at interviewe dem om adoption:

Hvor mange børn tror I, der er ledige til adoption i Indien?

Bert: Jeg har læst, at der er 10 millioner uønskede børn ud af en befolkning på 600 millioner. Ikke alle er fri til adoption, for nogle har slægtninge eller har levet et sådant liv, at de ikke kan bortadopteres. De lever i gaderne, hvor de er blevet vant til at tigge og klare sig på bedste vis, og de foretrækker dette liv fremfor et liv på institution eller i et hjem. Jeg har ofte snakket med disse børn - når bilen standser ved et gadehjørne, kommer de hen til vinduet for at tigge - jeg spørger dem, om de vil have mad, klæder, husly og uddannelse, men ikke een af dem ønsker at komme med mig. Der kan være sjældne tilfælde, hvor et barn siger ja til at følge mig, men så må jeg sige til det, at jeg først må gå til politiet med det, og der må det erklære, at det er villigt til at følge mig, og jeg må erklære, at jeg har til hensigt at skaffe det de vigtigste fornødenheder, og at det ikke er et forsøg på kidnapping. Hvis vi ikke følger disse regler, vil jeg nemlig blive erklæret for kidnapper og kan straffes herfor. Når barnet hører dette, siger det nej og backer ud af det igen.

På de institutioner, der er villige til at formidle børn til adoption, er der ikke længere børn under 10 år ledige. Vi formidler børn helt op til 12-14 år nuomstunder.

Ethvert nyfødt barn, der er ledigt til adoption, bliver bestilt samme dag.

Vi formidler mange adoptioner til Sverige, Norge, Frankrig, Holland og Belgien, Italien, men meget få til Danmark. Årsagen er, at de danske regler er så besværlige, at vi ikke kan klare at formidle børnene.

Hvad gør formidling til Danmark så besværligt?

Bert: Først og fremmest lægeerklæringen. De danske myndigheder kræver fenyktonetest og så mange blodprøver, også på de helt nyfødte børn, der er så bittesmå, at man ikke kan finde venerne på dem og heller ikke kan tillade sig at tappe dem for blod. Desuden kræver man, at barnet skal veje 2 1/2 kg, før det må rejse til Danmark.

I andre lande er familierne villige til at tage børnene, som de er, og er der problemer af en eller anden art, er de villige til at rejse til Indien med det samme. Vi har desuden aftaler om, at de vordende adoptivforældre dækker udgifterne for barnet, også i de tilfælde, hvor barnet ikke overlever.

Hvad synes du om sponsorships til børn i Indien, det vi kalder fadderskaber?

Bert: Det er helt i orden, når det drejer sig om børn i en familie. Børn på børnehjem får ganske rigtigt deres fornødenheder dækket, kun et undtaget, de får ingen forældrekærlighed. Børn på institutioner bør placeres i hjem til adoption. Men hvis man starter sponsorships til familier med mange børn, må de superviseres i brugen af midlerne, der stilles til deres rådighed, ellers risikerer man at pengene går til alkohol til en fortrukken familiefar eller at moderen bruger pengene til en anden last.

Hvorledes synes I det går de børn, hvis adoption I har medvirket ved?

Colleen: Jeg har lavet en smule research (forskning) på vore rejser til de forskellige lande, hvor vi som nu besøger adoptivfamilier med børn fra Bombay og Omegn, og det er mit indtryk, at børn, f.eks. her i Skandinavien og især for pigernes vedkommende, meget tidligt starter med at have en ven. De unge, der næsten er børn endnu, opfører sig ikke som hos os, hvor de er i grupper op i en langt højere alder, men de begynder tidligt at færdes parvis. For de indiskfødte pigers vedkommende er de ikke i stand til at følge deres skandinaviske kammerater, nok på grund af deres spinklere bygning og mindre vækst, men det kommer, det begynder et par år senere, og de bliver accepteret på lige fod med de andre børn.

Men jeg er altid bekymret, hvis vi medvirker til at sende et barn til Europa, der adskiller sig fra det skønhedsideal, man har her. Hvis det f.eks. er meget mørkt, som børnene fra Indiens Østkyst, eller hvis det af en eller anden grund ikke kan betragtes som kønt, tror jeg, det har det bedre i Indien. Jeg har set nogle piger, der er ved at være teen-agers nu, de er ikke lykkelige som adoptivbørn.

Noget, der er meget vigtigt for adoptivbørn af en anden race, er, at de kender andre børn med samme baggrund. De har brug for at have kontakt med andre for at forme deres egen identitet og for at føle, at de ikke er alene med deres udseende. Det er også vigtigt, at de engang imellem ser os, så de kan se, der er voksne, der også er brune og ser ud som dem. De skal kunne føle sammenhængen.

Bert: Med hensyn til børnenes farve og udseende er jeg slet ikke enig med dig, Colleen. Jeg tror, at børnene, uanset farve og udseende, har det bedre i Europa i et hjem end på et børnehjem i Indien. Her får de dog en uddannelse og får mulighed for at gøre sig gældende på andre områder end blot på deres udseende. I Indien er farvespørgsmålet også kun vigtigt, når der er tale om giftermål, så ønsker alle så lys en ægtefælle som muligt, og de mørkeste, der kommer fra et børnehjem, vil også få det svært i Indien.

Men det er rigtigt, børn har brug for at kende andre børn fra deres eget land for at kunne finde deres egen identitet. Derfor føler jeg personligt, at det er vigtigt,

at familier, der har adopteret et barn fra et bestemt land, adopterer endnu et med samme baggrund. De kan støtte hinanden utroligt.

I Sverige opbygger man grupper omkring adoption og det fungerer så vidt jeg kan se udmærket. Det er vigtigt, at forældre og børn kommer sammen med mellemrum og får gennemdrøftet deres oplevelser og erfaringer.

Hvor mange børn mener du, en familie bør kunne adoptere?

Bert: Det er svært at angive et antal. Jeg holder personligt på, at enhver familie skulle have lov til at adoptere to børn, men ønsker de et tredje, har de nu erfaring og viden at øse af, og hvis de mener, de har overskud til et tredje barn, kan man godt kræve af dem, at de tager et let handicappet barn. Jeg tænker hermed på et barn med nedsat hørelse, med 6 fingre på en hånd, hvor den ekstra finger med lethed kan fjernes ved operation eller et barn med hareskår f.eks.

Hvordan ser du på fremtiden med hensyn til adoptioner?

Bert: Det er svært at sige noget om, hvor længe man kan bortadoptere børn. De mennesker i Indien, der er betænkelige ved adoption, tror, at børn, der ikke er smukke, kastes for vinden i Europa og får en ulykkelig skæbne, mens derimod de smukke børn bruges som dukker, mens de er små og fejludvikles som en følge heraf. De kan heller ikke forestille sig, at mørke børn fra Indien kan finde ægtefæller i Europa. Men det er kun mennesker, der intet kender til adoption, der har sådanne forestillinger. Det er mit indtryk, at børnene kommer i så gode familier, lærer landets eget sprog fra de er helt små og vokser helt ind i det samfundssystem, der er i det enkelte land. Jeg tror slet ikke på, at de vil få samme skæbne som fremmedarbejderbørn, der helt naturligt har sværere ved at finde sig til rette, når de oplever en kultur hjemme og en anden udenfor hjemmet.

Ser man på adoption i et politisk perspektiv og forlanger, at alle skal behandles ens, f.eks. i Indien, kommer det til at virke umenneskeligt overfor det enkelte barn, der ved adoptionen får en chance for at leve livet, mens det er tvivlsomt, hvad det vil få ud af livet, hvis det overlever og bliver i Indien.

Mine planer går ud på at bygge børnehospitaler i tilknytning til nogle store børnehjem i Kerala, Poona og flere steder i Indien. Hospitalet skal være knyttet til børnehjemmet og drives af dette. Det skal betales for midler indsamlet blandt adoptivforældre, - hospitalet i Kerala skal f.eks. drives for midler indsamlet blandt svenske adoptanter. Vi håber, at også adoptivforældre i Danmark vil medvirke til disse projekters gennemførelse. Det vil betyde, at de syge børn kan isoleres, så de ikke smitter de raske børn, og også, at de får større chance for at overleve, hvis de bliver syge.

Jeg har allerede lavet et lille hospital i Bombay med 5-6 senge, hvor særligt udsatte børn indlægges, og jeg tror, vi redder adskillige børn på denne måde.

Gerda Skovmand Madsen.

SHANTA

På en rejse til Asien i 1971 besøgte jeg et stort børnehjem. Jeg kom ind i en meget stor stue. Den var sparsomt møbleret, men rundt langs væggen sad en række småpiger i alderen 4-8 år gamle. De sad ved småbitte borde på endnu mindre stole og skrev på tavler, der var næsten ligeså store som bordene. Der var mange, mere end tyve tror jeg.

Pigerne stirrede på mig med deres store mørke øjne, enkelte vovede et smil. Lærerinden underviste dem, de skrev på tavlerne, og enkelte rejste sig op på hendes bud og talte til 100 på engelsk.

Da de fik frikvarter, stimlede de sammen om mig, rakte deres ubeskriveligt små hænder op mod mig og smilte stort. De var alle i pæne bomuldskjoler og deres hår var fint friseret. Det var forældreløse børn, og børnehjemmets personale så det som meget lykkeligt, om de blev adopterede. Jeg forsøgte at få nogle billeder af dem enkeltvis, men det var svært. De var så vant til at være i børnegruppen, at de straks, de var alene, udviste stor angst og deres ansigt fortrak sig i en grimasse, når jeg tog billedet. Jeg forsøgte også at finde hjem i Danmark til nogle af dem, men det lykkedes ikke. De var for gamle!

Een lille pige gjorde et uudsletteligt indtryk på mig. Hun hed Shanta, det betød fred og var et nemt navn. Hun var 5 år gammel. Hende ville jeg selv adoptere. Så snart min adoptionstilladelse kom, satte jeg mig i sving. Men børnehjemmet beklagede! Shanta kunne ikke bortadopteres. Hun blev sponsored af en engelsk familie, og de ville blive altfor skuffede, hvis det barn, de anså for deres, forsvandt. Jeg opgav hende derfor, selv om jeg ikke glemte hende.

Nogle år senere, netop da Nandas adoption formelt var i orden, kom der imidlertid brev fra Indien. Man havde nu besluttet, at jeg måtte adoptere Shanta. Jeg overvejede sagen grundigt. Der var flere ting, jeg måtte tænke på.

Jeg havde selvfølgelig stor lyst, men jeg var endnu ikke helt fast besluttet på at få endnu et barn. Shanta var 7 år gammel og 2 år ældre end Nanda. Nanda ville blive lillesøster. Dertil kom, at man i Indien sagde, at Shanta ikke var kvik og klarede sig dårligt i skolen. Det var nu ikke så betydningsfuldt for mig, for jeg vidste, at hun aldrig havde været udenfor institutionens mure, kun når hun så langt væk, kunne hun øjne landevejen og se en oksekærre drive forbi, eller en flok sigøjnere, der var vejmand på den egn. Hun havde ingen mulighed for at forbinde den lærdom hun fik med virkeligheden, som hun ikke kendte. Jeg vidste, hun var angst, så snart hun kom udenfor børnegruppen, fordi hendes verden hidtil havde været blandt andre børn, og den kontakt hun havde med voksne var sparsom. Det ville betyde, at jeg måtte ofre hende megen opmærksomhed i begyndelsen; selv om hun var den ældste, og det ville Nanda nok blive temmelig utilfreds med.

Imidlertid er man jo sådan indrettet, at man finder ud af, at det er rigtigst at få barnet, og man finder ud af, at man nok skal overvinde vanskeligheden, og så søger man.

Jeg fik dog ikke lejlighed til at gå længe i mine overvejelser. De danske myndigheder meddelte mig, at man havde besluttet, at praksis fremover skulle være, at det sidstankomne barn i en søskendeflok skulle være det yngste. Og jeg bøjede mig. Mest fordi jeg var bange for, at mine muligheder for at adoptere endnu et barn som enlig var små, og at forsøge at kæmpe mod en forhindring, som denne, ville forringe mine chancer.

Men så måtte jeg overveje, hvad jeg så kunne gøre for Shanta. Jeg besluttede at tilbyde at betale et fast månedligt beløb til hende. Da hun blev sponsored af en engelsk familie (formoder jeg), skulle beløbet fra mig gå til ekstraundervisning. Det ville hun få hos en lærerinde, der ville give hende støtteundervisning alene hver dag. Bekostningen var 5 US-dollars pr. måned. Man ville desuden gerne have, at jeg med mellemrum sendte hende breve og hilsner, så hun ikke skulle føle sig helt forladt.

I dag er Shanta 11 år gammel. Hun får ikke ros for sine skolepræstationer. Det er ikke så mærkeligt. Hun har så vidt jeg ved været udenfor børnehjemmets mure nogle få gange, en gang i Zoologisk Have for penge, jeg havde sendt hende. Engang en af mine be-

kendte rejste til Indien, sendte jeg hende en matchbox-bil, som Nanda havde udvalgt. Han fortalte ved hjemkomsten, at børnene blev marcheret op i en lang række, mens Shanta fik gaven overrakt. Da børnene så bilen, gik den fra hånd til hånd, blev kærtegnet og kysset af hvert enkelt barn.

Til jul sendte vi en papkasse med brugte dukker og andet legetøj. Desværre havde jeg ikke tilstrækkeligt tydeligt gjort opmærksom på, at det ingen værdi havde og at gaven var til et forældreløst barn, så den bekendt, jeg har i Indien, måtte betale 60 Ruppees for modtagelsen. Hun bad mig så mindeligt om for en anden gangs skyld at sende penge, som de så kunne købe en gave til hende for.

Men det er også svært at finde passende gaver, synes jeg. Så mange af vore ting er blot symboler på vort overfladiske forbrugssamfund.

Og hvorledes påvirker de hende. Jeg har en overgang tænkt på, at jeg nok skulle sende hende små kinesiske tegneserie-bøger, der viser situationer med praktisk arbejde, hjælpsomhed og flid uden at virke undertrykkende. Men endnu har jeg ikke praktiseret det.

I et ugeblad fandt jeg engang en lille novelle af Cecil Bødker, der jo som bekendt har opholdt sig i nogle måneder i Etiopien for at skrive en børnebog til Ethiopiske børn. Opholdet gav hende stof til flere bøger om børn i Etiopien for danske børn samt til den dejlige bog "Salthandlerskens Hus", der også fortæller om det synlige resultat af hendes besøg, nemlig adoptionen af to døtre af Salthandlersken.

Cecil Bødker har arbejdet videre på sine oplevelser i Salthandlerskens Hus og det indtryk hun fik af kvindernes rolle i Etiopien. Ethioperen lever i oldtiden endnu. Selv om Cecil Bødker levede primitivt i Etiopien, har hendes ophold her gjort indtryk på dem, hun kom til at omgås. Og hun fantaserer videre om, hvad der er sket med en af de små piger, hun lærte at kende derude. Hun skriver:

Bor du stadig i din mormors hus? Eller er du blevet giftet bort til en mand, som ville give mange køer for dig? Bor du i hans hus, og er du glad for det? Har du måske endda et barn? Eller blev du træt af at vente på at nogen skulle komme og hente dig til et firkanteret hus, hvor alting var mageløst og mærkeligt, og hvor livet var rigt og fuldt af ting? Gik du hjemmefra for selv at finde sådan et sted? Stak du af til en stor by for at opsøge det forunderlige, der ramte din barndom og gjorde din sjæl rastløs, før det forsvandt igen? Forsøgte du at vriste døren til verden udenfor dig op igen, da den havde lukket sig - for at få din andel af eventyret? Hvis ja, - hvor er du så prostitueret nu?

Det er jo sådan, at vi, når vi påvirker uskyldige børn i et lukket land, sådan som en børneinstitution er, som det omtalte, er vi med til at forme barnets drømme og håb. Og bliver det til, at vi tænder en gnist, der får lov at fænge, er det nok rigtigt som Cecil Bødker også frygter det, at det eneste, der sker er, at barnet, pigen, bliver prostitueret.

Det er en trist tanke, men jeg finder den ikke urealistisk. Jeg tror, vi må være klare over, at hvad vi end gør, kan det have en bagside.

Men skal jeg slutte denne lille artikel lidt mere optimistisk, kan jeg da også sige, at jeg har hørt, at børn fra visse børnehjem i Indien er værdsatte som ægtefælleemner, fordi de havde fået uddannelse og kan noget, som mange piger, opvokset i fattige familier, aldrig havde stiftet bekendtskab med.

Gerda Skovmand Madsen.

Helle Myrup, Støvring, har givet sin tilladelse til at vi trykker denne artikel fra Ålborgskolens Publikation om Total Kommunikation.

Hun bad mig tilføje, at Louise nu er 8 år og går i skole, og klarer sig fantastisk godt, men naturligvis, tilføjer hun, har vi haft de samme kriser som alle familier, når de får et handicappet barn.

ET FORÆLDREPARS SYN PÅ TOTAL KOMMUNIKATION.

Vi adopterede Louise fra Korea, da hun var 2 år. Ca. 2 mdr. efter fandt vi ud af, at hun var svært hørehæmmet. Jeg skal fortælle lidt om de erfaringer, vi har med at bruge tale + tegn over for vores døve barn. Jeg kunne godt tænke mig at fortælle nogle ting fra foråret 1973, for på det tidspunkt skete der en masse med vores datter. Louise var lige omkring de 3 år, da

hun og jeg kom med på Ålborgskolens første mor/barn-kursus i Rødhus. Grethe Knudsen fortalte under opholdet der bl.a. om, hvor gode resultater man i USA havde opnået ved at give de små døve børn tale + tegnsprog. Jeg syntes, det lød rigtigt - vi havde jo hjemme oplevet, hvor fattigt det er ikke at kunne tale med sit døve barn, og hvor mange problemer det manglende sprog kan give barnet og familien. Så allerede på kurset lærte Louise nogle få tegn, og da vi kom hjem, og resten af familien gik med på ideen, fik vi fat i en tegnsprogsordbog - og så gik det stærkt. Louise greb alle de tegn, vi gav hende - og brugte dem. F.eks. satte hun allerede 3 uger efter kurset 2 tegn sammen, nemlig "sød baby", derefter kom sammenstillinger som "købe is", "leg derinde", "av, varm" (om det ristede brød), "briller gået i stykker", og 6 uger efter kurset kom hun en dag ind og sagde på tegnsprog - ledsaget af hendes forsøg på at udtale ordene: "bamse, dukkevogn, våd, regner" - bamse ligger ude i dukkevognen, den bliver våd, for det regner. Vi mærkede hurtigt, at Louise fik det bedre med sig selv - hun forstod mere af, hvad der foregik omkring hende, og vi kunne forberede hende på ting, der skulle ske, og hun kunne selv komme af med nogle af de ting, der rørte sig i hovedet på hende.

Louise begyndte den sommer i børnehaven, hvor vi bor, - og på grund af et godt samarbejde mellem børnehavens personale, vores hjemmevejleder fra Ålborgskolen og os, gik det fint. Louise var det eneste ikke-hørende barn, men hun blev fuldstændig integreret i gruppen og tilegnede sig meget af de hørende børns adfærd - det var bl.a. en af de ting, vi gerne ville opnå ved at lade Louise gå i almindelig børnehave.

Da aftenskolesæsonen startede, begyndte hele familien at gå til tegnsprog - og ved juletid - altså godt 1/2 år efter starten med tegnsprog - havde Louise ca. 180

aktive tegn, der altid blev ledsaget af "talesproget" (hendes forsøg på at tale) - og 30-40 passive tegn. I dag, hvor vi har brugt tale + tegnsprog i 2 1/2 år, lever vi et ganske almindeligt familieliv - i modsætning til det første år, hvor vi ikke talte tegnsprog - dengang var vi uhyggeligt centrerede om vores datter og hendes handicap. Vi har en hørende dreng på 6 år, og vi stiller de samme krav til de 2 børn - naturligvis med hensyntagen til aldersforskellen (11 mdr.) og til, at det er 2 forskellige personligheder. Dette, at vi kan opdrage Louise, som vi opdrager vores hørende barn, kan kun lade sig gøre, fordi vi bruger tegnsproget sammen med talesproget. Nu kan vi nemlig fortælle Louise, hvorfor vi stiller de forskellige krav til hende, hvorfor hun ikke må en ting men gerne en anden. Og hun kan protestere, hvis hun synes, at det er urimelige krav, og så kan vi jo altid diskutere problemet sammen.

Vi bruger i alle situationer med Louise tale + tegn - og glemmer vi tegnene, skal hun nok gøre os opmærksomme på det - så er hun der: "hvad taler I om, fortæl mig det" - forsøger vi så at spise hende af med et kort

resume, brokker hun sig: "I talte meget, hvad sagde I?". Vi læser også mange bøger op for hende på tale + tegnsprog, og vi kan ikke springe noget over, for hun er godt klar over, at 1 ord i bogen = 1 tegn. Så står der mange ord på en side, skal vi sige mange ord og lave mange tegn.

Louises forhold til børnene, hvor vi bor, er godt. Da vi begyndte at ledsage vort talesprog med tegn, var vi netop flyttet i nyt hus, og da alle de nye legekammerater var meget interesserede i den lille, døve koreanerpige, greb jeg chancen og forklarede dem noget om Louises handicap og gav dem nogle tegn. Flere af børnene syntes, det var meget spændende at tale med stemmen og hænderne samtidig, så de konkurrerede ligefrem om, hvem der kunne flest tegn. Nu er det hele kommet ned på et mere naturligt niveau. Men det bevirkede, at Louise og hendes måde at tale på - nemlig at bruge stemme + tegn - er accepteret. Denne følelse af accept har givet Louise så megen sikkerhed, at hun for nylig har instrueret ca. 15 hørende børn - mange af dem havde hun aldrig mødt før - i en ny leg, hun havde lært på døveskolen - og hun blev ved til alle forstod, hvad legen gik ud på.

Louise går nu i børnehaveklasse på døveskolen. Hun befinder sig godt mellem sine døve kammerater, og hun er meget glad for at arbejde derinde - f.eks. kommer hun glædesstrålende hjem og lærer os at artikulerer.

Om aftenen, når hele familien mødes ved aftenbordet, fortæller vi hver især, hvad vi har lavet i dagens løb - og Louise er bestemt ikke den, der har mindst at fortælle. Hun beretter om, hvad de har lavet i skolen, hvad hendes lærer har sagt, hvem der har været oppe at slås o.s.v., o.s.v.

Jeg vil slutte med at sige, at Louise, efter at hun også har fået tegnsproget at udtrykke sig på, er en ganske almindelig pige, der kan være glad, fræk eller ulykkelig, men nu kan hun fortælle hvorfor, og vi kan snakke om det, ligesom vi gør med vores hørende barn.

LOKALFORENINGSMØDE

Den 25. april afholdt Adoption og Samfunds lokalforening for Sønderjyllands og Ribe Amter orienteringsmøde om adoption på Folkehjem i Aabenraa med titlen: Ønsker du at adoptere?

For at dække udgifterne ved mødet blev der opkrævet 10 kr. i entre pr. deltager.

Aftenen blev indledt af lokalforeningens formand Jørgen Simonsen. Han fortalte om baggrunden for oprettelsen af Adoption og Samfund og om foreningens virke - herunder også om lokalforeningens forsøg på kontakt og samarbejde med offentlige myndigheder i området.

Dernæst gennemgik Kirsten Roelsgaard, som er sagsbehandler vedr. adoption ved Sønderjyllands Amt, en normal adoptionsprocedure: Fra de interesserede ægtepar henvender sig første gang om adoption, de indledende samtaler, "husbesøgene", godkendelse som adoptivforældre.

Herefter er amtet ude af billedet indtil der kommer beskrivelse og billeder af barnet, som så skal godkendes, inden de vordende forældre må få lov til at høre nærmere om deres barn. Herefter går der igen en periode indtil barnet er modtaget. Derefter kommer behandlerne 2 gange på besøg: ca. 14 dage og ca. 3 mdr. efter modtagelsen af barnet. Hvis barnet synes at være faldet til, kan indgives ansøgning om den endelige adoption og anmodning om dansk indfødsret.

Under gennemgangen blev der givet eksempler på baggrunden for de spørgsmål man får stillet som vordende forældre. Bl.a. kan nævnes, at man ønsker at få at vide, hvor meget kontakt man har med børn til daglig, familiens indstilling til et udenlandsk barn i familien, hvor meget kontakt man har med den øvrige familie o.s.v.

Herefter blev der orienteret om de nye alderskriterier og nævnt, at man kun havde en afslagsprocent på 2-3%, og at dette nok var nogenlunde gennemsnit for hele landet.

Efter Kirsten Roelsgaards orientering var der kaffepause, hvorefter Vibeke Kaadt fortalte om sin tid som leder af Terre des Hommes børnehjem i Dacca. Hun startede med at fortælle om sin ankomst til Bangladesh, som i det store og hele består af en masse småøer i et floddelta. Der er meget tit oversvømmelser på grund af voldsomme regnskyl. Landets beliggenhed og klimaet gør levevilkårene meget vanskelige, hvorfor omkring halvdelen af befolkningen sulter og daglønnen kun er 2 kr.

Børnedødeligheden er meget stor på grund af dårlig ernæring og dårlige boligforhold. Det er næsten umuligt at undgå indvoldsorm, lus, fnat og et utal af andre sygdomme - selv på børnehjemmet er det en kamp at holde sygdommene nede.

Vibeke afviste, at børnene led uoprettelig skade på grund af disse forhold. Lige så snart de kom af med sygdomme og parasitter, fik nok at spise og blev aktiveret i trygge omgivelser, blomstrer de op og er både lærenemme, harmoniske og intelligente.

Det største problem på børnehjemmet var ventetiden indtil formaliteterne var i orden i Danmark. Nogle børn har måttet vente i halve og hele år - ikke på adoptivforældre, men på myndighedernes tovtrækkeri i Danmark.

Der blev også vist mange dejlige lysbilleder - både af landet og fra børnehjemmet, bl.a. af mange børn, som nu er i Danmark.

Efter at Vibeke havde sluttet, var der mulighed for at stille spørgsmål til sagsbehandlerne fra amtet, Vibeke Kaadt, Tytte Botfeldt fra Terre des Hommes Adop-

tionskontor samt lokalforeningens arbejdsgruppe. Der var mange spørgsmål og en til tider meget livlig meningsudveksling og mange emner blev belyst. Bl.a. blev foreningen opfordret til at arrangere et kursus for vordende adoptanter, hvilket vi lovede at undersøge mulighederne for.

Spørgsmålene ebbede først ud meget sent på aftenen, idet mødet først sluttede kl. 23.30. I alt var der mødt 48 deltagere op til foredraget og arbejdsgruppen betragter det som en succes, der har givet lyst til at forsøge igen.

LUMINAIR
drivhuse har
de fordele
de fleste andre
mangler

LUMINAIR de luxe er bl. a. blevet efterspurgt for:
4 mm glas i hele stykker.
Det betyder større stabilitet, lettere rengøring, bedre isolering og ingen grosteder for kim i overlapninger.
Stort udluftningsareal. - Det betyder korrekte temperaturforhold.
Kraftigt aluminiumstel med skrå sider.
Det betyder ekstra stabilitet og 25% bedre lysgennemgang end i huse med lige sider.
LUMINAIR leveres også i en økonomiudgave, der hører til markedets allerbilligste.

fra
kr. 1.695,00
til
kr. 3.695,00

PANOLookGLAS
9760 Vraa. Tlf. 08 - 98 15 66

**-her
og der...**
*Byens førende
specialforretninger
for tæpper.*

Hobrovej 347, Skalborg ... tlf. 18 58 33 · Bredegade 1, Aalborg ... tlf. 13 86 33